

Παναγιώτης Μαυροειδής

Τέσσερα πράγματα συμβαίνουν ταυτόχρονα:

1. ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΓΕΡΝΟΥΝ. Κατά το χρονικό διάστημα 2011-2023, την μεγαλύτερη αύξηση πληθυσμού (16,8%) είχε η ηλικιακή ομάδα 60-69 ετών, ενώ την μεγαλύτερη μείωση είχαν οι ηλικιακές ομάδες 30-39 ετών (-23,2%), 20-29 (-22,1%), 0-9 (-16,3%)

2. ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΛΕΙΝΟΥΝ. Σύμφωνα με στοιχεία του υπουργείου Παιδείας, ο αριθμός των μαθητών στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση έχει μειωθεί κατά περισσότερο από 111.000 τα τελευταία επτά χρόνια, μια μείωση της τάξης του 19% από το 2018.

3. ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΦΕΥΓΟΥΝ. Σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ υπάρχει μείωση του αλλοδαπού πληθυσμού κατά 16,1% σε σχέση με το 2011. Υπάρχουν 100.000 λιγότεροι Αλβανοί (φεύγουν κυρίως για Αγγλία, Ιταλία), 40.000 λιγότεροι Βούλγαροι, 20.000 λιγότεροι Ρουμάνοι. Από το 2019, πάνω από 240.000 μετανάστες εργαζόμενοι έχουν φύγει από την Ελλάδα για άλλες ευρωπαϊκές χώρες, που προσφέρουν υψηλότερους μισθούς.

4. ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΛΛΕΙΨΗ ΕΡΓΑΤΩΝ ΣΕ ΠΟΛΛΟΥΣ ΤΟΜΕΙΣ. Τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ και της Eurostat κάνουν λόγο για έλλειψη περίπου 200.000 εργατών, ειδικά στον πρωτογενή τομέα (γεωργία, κτηνοτροφία, αλιεία).

Τα τέσσερα αυτά στοιχεία, ειπωμένα μαζί, δείχνουν πόσα επιπόλαιες και τελικά δόλιες είναι

οι κουβέντες του συρμού, όπως «οι νέοι δε θέλουν να δουλέψουν, αλλά να παίρνουν επιδόματα», «διώχνουν τους Έλληνες για να φέρουν τους ξένους» και άλλες τέτοιες.

Υπάρχει μια μακάβρια λαϊκή ρήση: «Εκεί που μάθαμε το γάιδαρο να μη τρώει, αυτός ψόφησε». Αυτή όμως είναι η πραγματικότητα στη σύγχρονη Ελλάδα.

Η βίαιη επιβολή μιας οικονομικής και πολιτισμικής δυστοπίας, με διαρκή οικονομική αφαίμαξη του εργατικού λαϊκού κόσμου, σε πόλεις και ύπαιθρο, δημιουργία μεγάλων ζωνών φτώχειας, καλλιέργεια απόλυτης και μόνιμης ανασφάλειας, διαρκούς ενοχοποίησης και απαξίωσης της εργασίας, οδηγούν σε σταδιακό «θάνατο» την ελληνική κοινωνία. Η αξιοπρεπής ζωή, η στοιχειώδης ασφάλεια και η αναγκαία αισιοδοξία, είναι επικηρυγμένες για Έλληνες και μετανάστες εργαζόμενους. Ειδικά τους νέους και τις νέες. Νικητές είναι η προστασία του επιχειρηματικού κέρδους, η «μαγκιά» της επιβολής κακοπληρωμένης και ανασφαλούς δουλειάς, η ηδονή της τρομοκράτησης των αδύναμων, η μόνιμη προσωρινότητα στα πάντα χωρίς ορίζοντα προοπτικής. Νίκη όμως πάνω σε μια καμένη γη και έρημη χώρα! Είναι η νίκη της καπιταλιστικής νεκροφιλίας που δεν πρέπει να επιτρέψουμε!

Φυσικά, τους έχει πιάσει πανικός. Και αντιδρούν “ρίχνοντας πετρέλαιο να σβήσουν τη φωτιά”, δηλαδή χειροτερεύοντας τα πράγματα με ακόμη μεγαλύτερη αντικοινωνική, αντεργατική, ταξική εξαλλοσύνη.

Δύο παραδείγματα:

Πρώτο: Με αλληπάλληλα αντεργατικά νομοσχέδια, κάνουν ακόμη πιο φτηνή και ανασφαλή την εργασία, αντί για αξιοπρεπείς μισθούς, μείωση ωρών εργασίας και πλήρη δικαιώματα.

Δεύτερο: Αναζητούν “εργατικά χέρια”, αλλά δε θέλουν τους ανθρώπους που τα έχουν. Θεσπίζουν έτσι τη “**μετανάστευση ορισμένου χρόνου**”, με εισαγωγή εργατών με προκαθορισμένη την ακύρωσή τους ως εργαζομένων με πλήρη δικαιώματα και ανθρώπων, που έχουν δικαίωμα να κάνουν οικογένεια και παιδιά, να ζήσουν σε οργανωμένη αλληλέγγυα κοινωνία.

Ζητείται **νέο εργατικό κίνημα** και **νέος εργατικός απελευθερωτικός διαφωτισμός**.

Διαφορετικά, όλα τούτα, σε συνδυασμό με ένα σκόπιμο κλίμα κοινωνικού εμφυλίου των φτωχών, στην ίδια ή διαφορετικές χώρες, λατρείας πολέμων, στρατών και όπλων, θα αποτελέσουν εύφορα φυτώρια ενός νέου κοινωνικού και πολιτικού φασισμού.